

רע"פ 890/15 - חגי יונגר נגד עיריית גבעת שמואל

בבית המשפט העליון

רע"פ 890/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

חגי יונגר

נ ג ד

המשיבה:

עיריית גבעת שמואל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד, מיום 21.12.2014, בעפ"א
22223-08-14, שניתנה על-ידי כב' השופטת הבכירה נ'
אהד

בשם המבקש:

עו"ד אבישי יונגר

בשם המשיבה:

עו"ד תומר סגלוביץ

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת הבכירה נ' אהד), בעפ"א 22223-08-14, מיום 21.12.2014, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בפתח תקווה (כב' השופט נ' שטרנליכט) (להלן: בית המשפט לעניינים

מקומיים), בח"נ 13-12-2587, מיום 15.7.2014.

רקע והליכים קודמים

2. בכתב אישום, אשר הוגש נגד המבקש, מיוחסים לו שלושה אישומים, לפיהם בימים 10.9.2012; 14.11.2012; ו-16.1.2013, החנה המבקש את רכבו במקומות חניה מוסדרים בשטח העיר גבעת שמואל, ללא תשלום אגרת חניה, ובכך הוא עבר עבירה לפי סעיף 3(ב) לחוק עזר לגבעת שמואל (העמדת רכב וחנייתו), התשס"ג-2003 (להלן: חוק העזר או חוק העזר לגבעת שמואל). כתב האישום הכולל את שלושת האישומים הנ"ל, הוגש נגד המבקש לאחר שהוא הגיש בקשה להישפט, לפי סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

3. מן העובדות אשר התבררו בפני בית המשפט לעניינים מקומיים, ואשר אינן שנויות במחלוקת, עולה כי בהיותו שוכר דירה בגבעת שמואל, הגיש המבקש בקשה לקבלת תו חניה אזורי מהמשיבה. המשיבה התנתה את מתן תו החניה, בכך שהמבקש ישנה את כתובת מקום מגוריו ברישומי משרד הפנים, לגבעת שמואל. משסירב המבקש לשנות את כתובתו ברישומי משרד הפנים, שכן, לשיטתו, מדובר בדרישה בלתי חוקית, הועבר עניינו לוועדת חריגים, אשר החליטה להנפיק לו תו חניה זמני. לאחר שהוארך הסכם השכירות של המבקש, הוא התבקש על-ידי המשיבה, להציג את הסכם השכירות המעודכן, לצורך הארכת תוקפו של תו החניה. ביום 16.3.2010, הגיע המבקש למשרדי המשיבה, והציג את הסכם השכירות העדכני. פקידת מחלקת החניה של המשיבה סירבה להאריך את תוקפו של תו החניה, בהיעדר שינוי רישום כתובת מגוריו של המבקש במשרד הפנים, והעניין עבר להמשך טיפול אצל המשיבה. בתוך כך, ובטרם אושרה למבקש הארכה של תוקף תו החניה (להלן: תקופת ההמתנה), הגישו פקחי המשיבה 3 דוחות בגין חניה ללא תשלום אגרת חניה. המבקש עתר לבית המשפט לתביעות קטנות בפתח תקווה למתן פסק דין הצהרתי, לפיו הוא זכאי לקבל תו חניה מהמשיבה, במשך כל תקופת שכירותו בשטחיה; לביטול דוחות החניה שניתנו לו; ולסעד כספי. בית המשפט לתביעות קטנות קבע (כב' השופטת נ' מימון שעשוע), בת"ק 10-06-17430, ביום 10.2.2011, כי:

"לאחר שעיינתי בסעיף 18 [לחוק העזר], אני סבורה כי מהחוק עולה שלא דווקא רישום כתובת בתעודת הזהות מהווה הוכחה בלעדית למגוריו של 'מי שמתגורר באזור שנקבע כמקום חניה מוסדר'. אלא רשאית העירייה לדרוש כל מסמכים סבירים אחרים להוכחת מען מגורים כגון חוזה שכירות ואישור תשלום ארנונה ו/או כל אינדיקציה אחרת כגון תצהירי שכנים, כך שהדרישה מהתובע לשנות את כתובתו בתעודת הזהות כתנאי למתן תו תושב אינה יכולה לעמוד.

בהתחשב בכך שהיו לתובע אפשרויות חניה אחרות, במגרש חניה ציבורי ובחניון הבניין, אני מעמידה את הפיצוי על סך של 1,000 ₪ אשר ישולמו בתוך 30 יום.

אין בכך כדי לפגוע בתוקף הדוחות שניתנו לתובע".

בהציגו את פסק דינו של בית המשפט לתביעות קטנות, פנה המבקש, ביום 1.7.2012, למשיבה בבקשה לקבלת תו חניה. ביום 7.2.2013, ניתן למבקש תו החניה המבוקש.

4. המבקש הודה בבית המשפט לעניינים מקומיים כי החנה את רכבו, במועדים ובמקומות המתוארים בכתב האישום אשר הוגש נגדו. ואולם, הוא טען כי יש לבטל את דוחות החניה שקיבל, מאחר שהוא שילם למשיבה ארנונה בשנים 2012-2013, ולכן היה זכאי לתו חניה במועדים שבהם הוגשו נגדו דוחות חניה אלה. כמו-כן, טען המבקש כי הימנעות המשיבה מליתן לו תו חניה לאורך זמן מקימה עבורו טענת הגנה מן הצדק.

בהתייחס לטענתו של המבקש כי שילם ארנונה במהלך התקופה שבה הוגשו דוחות החניה, קבע בית המשפט לעניינים מקומיים כי שאלת זכאותו של המבקש לקבל תו חניה כלל אינה רלוונטית, מאחר שאין חולק כי לא הוצמד לשמשת רכבו תו חניה, בעת שהוגשו לו הדוחות, כדרישת סעיף 18 לחוק העזר. לפיכך, גם אם היה המבקש זכאי לקבל תו חניה, הוא לא היה רשאי לחנות את רכבו ללא תשלום, בהיעדר תו המוצמד לשמשת רכבו. אשר לטענת ההגנה מן הצדק, שהועלתה על-ידי המבקש, הדגיש בית המשפט לעניינים מקומיים, כי לא התקיימו במבקש אמות המידה לקבלתה של טענה מעין זו (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776, 806-807 (2005); ע"פ 7014/06 מדינת ישראל נ' לימור 45-47 (4.9.2007)). נקבע בהקשר זה, כי אין בעובדה שבדיקת זכאותו של המבקש לתו חניה נמשכה זמן רב מידי, כדי להוות "התנהגות שערורייתית", או "פגם היורד לשורשם של דברים" מבחינתה של המשיבה. משהוכחו העובדות הנטענות בכתב האישום, הרשיע בית המשפט לעניינים מקומיים את המבקש בשלושת האישומים, שיוחסו לו.

5. במסגרת גזר דינו, ובהתייחס למעשיו של המבקש, ציין בית המשפט לעניינים מקומיים, כי "המדובר במי שהיה מודע לכך שהוא חונה שלא כדין, ולמרות זאת הוסיף והמשיך לבצע את העבירה פעמיים נוספות. במצב דברים זה, אינני רואה מקום להקל בעונשו של [המבקש]". לאחר זאת, קבע בית המשפט לעניינים מקומיים כי מתחם הענישה לעבירות מסוג זה, נע בין 2,000 ₪ ל-3,000 ₪, לכל מקרה. לאור האמור, גזר בית המשפט לעניינים מקומיים על המבקש קנס כולל, בגין שלושת האישומים, בסך של 5,000 ₪.

6. המבקש לא השלים עם תוצאה זו וערער על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד. במהלך הדיון בערעור, חזר בו המבקש מן הערעור על הכרעת הדין, ומיקד את טענותיו בחומרת העונש שנגזר עליו. בפרט, הפנה המבקש את בית המשפט המחוזי לרע"פ 9020/08 לוינטל נ' עיריית בני ברק (1.7.2009) (להלן: עניין לוינטל), שם, לטענתו של המבקש, הושת על מר לוינטל, בגין 22 דוחות חניה, קנס בסך 500 ₪ בלבד.

ביום 21.12.2014, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש. בית המשפט המחוזי ציין, כי מי אשר מבקש להישפט במקום לשלם את הסכום שנקבע בהודעת הקנס, צריך לקחת בחשבון את הסיכון שיוטל עליו עונש חמור יותר, אם יורשע לבסוף. בהתייחסו לעבירה שבה הורשע המבקש, הדגיש בית המשפט המחוזי, כי האחריות לעבירה זו הינה "מוחלטת", וכי על בית המשפט לבחון אך ורק את השאלה, האם הוצמד לשמשת הרכב תו חניה, או לחילופין, האם שולמה אגרת חניה, בעת חניית הרכב באזור החניה המוסדר. אשר להשוואה לעניין לוינטל, עליה הצביע המבקש, קבע בית המשפט המחוזי כי אין לגזור גזירה שווה בין המקרים, שכן בעניין לוינטל, סכום הקנס אשר נקבע לבסוף, הינו תוצר של הסכמה בין באי-כוח הצדדים, ולפיכך, "קביעות בית המשפט המחוזי [בעניין] לוינטל נותרו בעינן".

הבקשה לרשות ערעור

7. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. המבקש חזר על ההשוואה בין עניינו לעניין לוינטל, אשר, לדבריו, "דומה [לו] להפליא". ההשוואה בין שני המקרים מבוססת, כך נטען, על נסיבותיו, עובדותיו ותוצאותיו של כל אחד מהעניינים הנ"ל. בהתייחס לדוחות החניה שהוגשו נגדו, הדגיש המבקש כי בתקופת ההמתנה הוא עשה כל מאמץ כדי להימנע מקבלת דוחות חניה, אך בכל זאת, "פספס" וקיבל 6 דוחות חניה. בנוגע לדוחות אלה טען המבקש, כי "על-פי השכל הישר היה ברור כי כאשר יינתן לו התו [יבוטלו כלל הדוחות] [...] דא עקא - המשיבה ביטלה 3 דוחות מתוך ה-6, מתוך נימוק שבעת קבלתם, המתין המבקש לקבלת תו החניה שבעניינו, וכל ניסיונות המבקש להבין מדוע 3 הדוחות האחרים שצבר בגין אותה תקופת המתנה אינם מתבטלים מאותו הנימוק, עלו בתוהו". במסגרת טענה זו, הוסיף המבקש וטען, כי שלושת הדוחות שבוטלו, הוגשו בגין חניה בתאריכים 6.1.2013; 10.1.2013; ו-13.1.2013, ואילו הדוחות שלא בוטלו, ובעיניים הוגש כתב האישום, נרשמו לו בגין חניה בתאריכים 10.9.2012; 14.11.2012; ו-16.1.2013. עוד נטען, כי "הוברר כי אך בשל טעות עובדתית שנפלה אצל המשיבה, סברה כי בקשת המבקש הוגשה ב-12.2012 בעוד כאמור היא הוגשה ב-7.2012, וכמובן שגם על-פי הקריטריונים של המשיבה היה אמור המבקש להיות מזוכה". לחילופין, טען המבקש כי העונש אשר הוטל עליו, ניתן "למען יראו וייראו", והוא סוטה מרמת הענישה שנקבעה במקרים דומים.

תגובת המשיבה לבקשה לרשות ערעור

8. המשיבה התבקשה, בהחלטתי מיום 8.2.2015, להגיב לבקשת רשות הערעור, ובכלל זאת, לעניין ההשוואה שביצע המבקש בין עניינו לבין לוינטל. בתגובתה הדגישה המשיבה, כי המבקש חזר בו מערעורו על הרשעתו, בבית המשפט המחוזי, ואילו בבקשה לרשות ערעור הוא שב ומעלה טענות הנוגעות להרשעתו. בהתייחס למידת אשמו של המבקש, טענה המשיבה כי משהבין המבקש כי הוצאת תו החניה הקבוע מתעכבת, היה עליו לבקש תו חניה זמני. המשיבה הוסיפה וטענה, כי שלושת דוחות החניה שקיבל המבקש ואשר בוטלו על-ידי המשיבה, בוטלו לפני משורת הדין. בהתייחס לעניין לוינטל, טענה המשיבה כי הוא "אינו רלוונטי לענייננו", מאחר שהצדדים שם הגיעו להסכמה, כאשר בית משפט זה לא דן, לגופם של דברים, בקביעות העובדתיות שנעשו בבית המשפט המחוזי.

9. להשלמת התמונה, יצוין כי על רקע תגובת המשיבה לבקשה לרשות ערעור, הגיש המבקש, ביום 8.3.2015, בקשה להגשת תגובה לתגובתה של המשיבה. בהחלטתי, מיום 9.3.2015, קבעתי כי אינני רואה מקום להגשת תגובה נוספת מטעם המבקש, ודחיתי את בקשתו זו.

דין והכרעה

10. לא בנקל תתקבל בקשה לרשות ערעור, לדיון בסוגייה "בגלגול שלישי", לאחר שזו נדונה והוכרעה בשתי ערכאות קודמות. רשות הערעור תינתן במקרים יוצאי דופן, המעוררים שאלה משפטיות עקרוניות, החורגת מעניינים הפרטיים של הצדדים, או במקרים המעוררים חשש לעיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם כלפי המבקש (רע"פ 2136/15 פלוני נ' מדינת ישראל (29.3.2015); רע"פ 1931/15 מויסקו נ' מדינת ישראל (26.3.2015); רע"פ

1976/15 לויצקי נ' מדינת ישראל (24.3.2015). לאחר שבחנתי את הבקשה לרשות הערעור המונחת לפניי, ואת צרופותיה, הגעתי לכלל מסקנה כי היא אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות שכזו, ולא קיים חשש שנגרם למבקש עיוות דין, או אי-צדק חמור. מטעם זה, כשלעצמו, דין הבקשה לרשות ערעור להידחות.

11. למעלה מן הצורך, אציין כי גם לגופו של עניין לא מצאתי ממש בהשגותיו של המבקש. המבקש טוען, בין היתר, כי העונש אשר הושת עליו חריג על-פי כל קנה מידה, וזה הוטל "למען יראו וייראו". אזכיר לעניין זה, את שנקבע לא אחת, כי:

"בקשה לרשות ערעור הנוגעת למידת העונש, תתקבל 'במקרים שבהם מדובר בסטייה מהותית ממדיניות הענישה הראויה בעבירות דומות, או במקרים אשר בהם מתגלה טעות מהותית בפסקי הדין של הערכאות הקודמות' (רע"פ 1068/13 מלסה נ' מדינת ישראל (20.2.2013); רע"פ 9239/12 אבו עראר נ' מדינת ישראל (2.1.2013))" (רע"פ 1976/15 לויצקי נ' מדינת ישראל (24.3.2015))

בענייננו, לא עלה בידי המבקש להצביע על "סטייה מהותית ממדיניות הענישה הראויה", בשיעור הקנס שהוטל עליו, ולכן אין המדובר בענישה המצדיקה, כשלעצמה, מתן רשות ערעור למבקש. בית המשפט לעניינים מקומיים הבהיר את שיקוליו בקביעת עונשו של המבקש, בצינו כי "מדובר בהצטברות של שלוש עבירות, כאשר [המבקש] שנה ושילש בביצוע העבירה", וסבורני כי בדין לא התערב בית המשפט המחוזי בקביעה זו.

12. אשר להשוואת עניינו של המבקש לעניין לוינטל, נראה כי אין בהשוואה זו כדי לסייע למבקש. בעניין לוינטל הורשע המבקש ב-22 אישומים, אשר בכל אחד מהם יוחסה לו עבירה לפי סעיף 3א לחוק עזר לבני ברק (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"א-1980 (להלן: חוק העזר לבני ברק). בחוק העזר לבני ברק, כמו גם בחוק העזר לגבעת שמואל, חניה של תושבים באזור שבו מצויים מקומות חניה מוסדרים, מותרת רק לרכב הנושא תו חניה אזורי, המודבק לשמשת הרכב. מר לוינטל, תושב בני ברק, קיבל תו חניה אזורי, אולם הוא לא הדביקו על שמשת רכבו כנדרש, וכאשר נרשמו לו הדוחות, לא נשא רכבו תו חניה עדכני. הן הערכאה הדיונית, והן ערכאת הערעור בעניין לוינטל, קבעו כי שאלת החזקתו של מר לוינטל בתו החניה, ואף זכאותו לקבלת תו כזה, אינן רלוונטיות לעניין אחריותו לביצוע העבירות שיוחסו לו, שעה שהדרישה היא לתו חניה המודבק על שמשת הרכב. בבקשה לרשות ערעור שהגיש מר לוינטל, הופחת שיעור הקנס שהושת עליו, אגב הסכמה בין באי-כוח הצדדים, מבלי שנדונה שאלת אחריותו לעבירות שיוחסו לו. מן האמור לעיל עולה, כי אין ללמוד מעניין לוינטל לענייננו, לנוכח הנסיבות השונות שהתבררו בשני המקרים.

13. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחת בזאת.

ניתנה היום, י"ג בניסן התשע"ה (2.4.2015).

ש ו פ ט